

•Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-út 77. sz.
 Előfizetési ára 2.— P. E példány 20 fill.

Az eredmények titka.

Sokszor megcsodáljuk embertársaink sikereit, elért eredményeit. Ez a csodálkozás néha bizony csak látszatoknak szól és ritkább esetben vagyunk igazi értékeknek, maradandó eredményeknek tanui. Manapság különösen sok a látszólagos siker maradandó eredmények nélkül. De mi lelki szemmel nézünk, az örökélet szemszögéből ítélünk! *Azt tartjuk igazi eredménynek, mely az örök életre is maradandót termel.* Ami velünk jön majd odaátra is! Amit felvett a Mindenható Isten, mert akarata szerint történt, amit szeretete "raktárába" befogadott, mert a szeretet világából jött, mert Ő is benne volt kegyelmével és örökéletet célzott, mikor létrejött.

Mi az ilyen eredmények titka?

1. *Az Istenhez közelálló tiszta lelkület.* Ez "közelítheti" meg Istent! Ez kedves Előtte! Ez vonza Őt! Ez indítja feléje segítőkegyelmeit! Efőlött mondja: "Gyermekem vagy te, ma szültelek téged". Azért figyellek! Azért vigyázok reád! Azért számíthatsz te is mindig Reám. Azért kell neked is érezned hozzám tartozásodat! Azért kell Bennem keresned boldogságodat. Bennem mindennekfelett, mindennek előtt. Másban pedig úgy, hogy általa is Én hozzám találj el.

A tiszta-lelkű ember érzi magában az Isten közelletének boldogságát. Legalább, amikor egyedül van, azonnal visszatükrözi öntudata a jó Isten jelenlétének sugárzását: egy fohász, belül termett lelki mosoly, az Isten átértett közelségének édes gyümölcsei. — De egy édes, illatos dinnyeszelet, szőlőfürt vagy aromás alma fogyasztásakor is felkelthetjük a jó Isten iránti hálát — gondolhatunk Reá, olyan nagy dolog lehet a legkisebből is, ilyen Istennek hálás lelkülettel fűszerezetten. — "Hálaadással venni" a mostani sok mindentől megfosztott ember aszkézise, — a régi boldog világ bőségében szokásos lemondások helyett.

Csodálatos, de úgy van, hogy ezt a gyakorlatot *csak az egészen tiszta lelkület bírja.* Csak annak megfelelő, csak ahhoz áll jól, mint bizonyos dolgok csak a gyermeknek, más dolgok viszont csak a felnőtteknek. Legyünk meggyőződve, hogy lehetséges tiszta lelkülettel élni. Van rá eszközünk! A bűnbánat szentsége és bocsánatos bűnök esetén az azonnali megbánás, és szeretetfelkeltés mindenkinek rendelkezésére állanak.

2. Az eredmények eléréséhez *a jó Isten iránti bizalom is kell.* Valósággal akarja ezt az Úr! Benigna Konszolátánál hangsúlyozta ki és megmondotta, hogy akkor tökéletes, ha *korlátlan.* Ez a bizalom az Isten fogalmából következik. Ha Ő az egész világ mindenható Ura és a mi Atyánk is egyszersmind, akkor csakis korlátlan bizalommal lehetünk iránta. Ez a bizalom *az Isten kegyelemkincstárának a kulcsa.* A korlátlan bizalomnak "nem tud" ellenállani a jó Isten, hasonlóan ahhoz a szülőhöz, aki felé egészen kis gyermeke nyújtja a kezét fenntartás nélküli bizalommal. Isten jósága folyton ki akar áradni; a bizalom utat nyit neki. A bizalom nyomán életünk útján virágok fakadnak s e virágok illata az Isten szeretetét leheli lelkünkbe. A szeretet boldoggá, erőssé, kitartóvá tesz s ez már a siker biztosítótitka.

Tartsuk tisztán a lelkünket, akkor közel leszünk Istenhez és legyünk mindig korlátlan bizalommal Iránta, amikor segítségét kérjük: ez az eredmények titka.

Mátrai Gyula dr.

Szeretném, ha szentmisétől szentmiséig tudnék folyamatosan örövendeni a szentmiséket!

— og. —

MÁRIA SÉGÍTS!

Egy küzdő nemzet jön üdvözölni ma.
Lábhoz tett fegyverben áll.
Tömött sorokban... «váll mellett váll,
Megáll a harc» bár csak pillanatra.

A magyar nemzet: Védasszonyát
Jön üdvözölni tusák láza közben.
Nincs ideje rimbe ötvözötnen,
Csak fegyverdíszben köszönti Máriát.

Soha áldásthozóbb ima: nem szállt
Máriánk elé, mint ez iszonyatban,
Európát kavaró, véres, vad lázakban:
«Védasszonyunk, mentsd a magyar hazát.»

1942. szept. 8.

Az Örökimádás volt templomigazgatójának búcsúszózata.*

Kedves Hívek! Az isteni Gondviselés kegyes intézkedéséből ma már nem vagyok e gyönyörű templom lelkésze többé. Élőszóval nem tudtam volna búcsúzni, de szó nélkül sem akartam elmenni onnét, ahol életem legszebb szakasza zárult le a tegnapi nappal, amikortól fogva a Bíboros-Hercegprímás Úrnak titkára vagyok.

I. Elsősorban *köszönetet akarok mondani* az Örökimádás-templomlátogatóinak: a Mária Reparatrix szerzetnek és a Kedves Híveknek azért a *vallásosságért*, melyet idejövetelemtől, 23 évvel ezelőtt, lelkükben találtam és napról-napra jobban megismertem. Olyan vidékről jöttem ide, ahol a nagykatolikusnak mondott ember vallásossága is alig múlja felül a protestáns szellemet. Magam is — nem restellem most bevallani — messze voltam attól a lelki magasságokban és mélységekben járó buzgóságtól, melyet itt ismertem meg és a kegyelem áramkörébe jutva lelkésze lettem neki. Megszerettem ezt a belsőseges világot és hirdetőjévé váltam szentbeszédem, konferenciák és lelkigyakorlatokban, itthon és szanaszét — mindenfelé az országban.

Láttam gyümölcsseit! Csodáltam a Kedves Hívek lelkében eredményeit! Sokszor szerettem volna a Makabeusok anyjával felkiáltani: «Nem tudom, hogy szültelek benneteket», nem tudom, hogy lehetnek a híveim ilyen jók és áldozatkészek! Ha bármit rendeztem, mindig örömmel jöttek! Visszagoúndolok gyönyörű ájtatosságainkra, szentóráink, éjjeli nagy vigiliánk, díszgyűléseink, az Eucharisztikus Világkongresszus alkalmával kifejtett munkásságunk, misszióink és mintaszerű bekapcsolódásaink az A. C. programjába stb. És mennyi *nagylelkűség!* A harangok beszerzése annakidején, múlt évben megtörtént elektrifikálásuk, a

* Dr. Mátrai Öminenciája titkára lett.

lelkészlakás építése, neszmélyi Kis Örökimádás, a kongresszusi szentségtartó, sok gyönyörű miseruha és az Örökimádás-templom felszerelésének sok értékes darabja, ennek a szépséges templomnak restaurálása mind a Kedves Hívek adománya. Sokszor olyanoké, akik szinte mindenüket odaadták abban amit adtak. Köszönöm ezt a fölséges jótékonyságot! Ma reggel a hálaadó búcsúmisémén mindez ott volt a szívemben — oly sok volt, hogy alig bírtam el! — és felajánlottam az Úr Jézus eucharisztikus Szívének, amelynek — mint emlékezhetnek még talán egyesek reá — munkásul ígérkeztem akkor, mikor 23 évvel ezelőtt első szentbeszédemet mondtam az Örökimádás-templomban. Lélekben kiöntöttem mindent ennek a Szívnek oltárára, hadd lássa ott a mennyei Atya, hisz a Kedves Hívek is és én is onnét kaptunk minden kegyelmet, ahhoz, amit tettünk és elértünk. Kértem mai szentmisémben azt is, hogy az Úr Jézus érdemeinek isteni gazdagsága lépjen ennek a 23 évnek — föltétlen mutatkozó — hézagaiba és tüntesse el tökéletlenségeit, hogy az Ő tökéletes engesztelése fényében ragyogjon az isteni Fölség előtt. A Kedves Hívektől és a Zárdától itt az Úr szent színe előtt *kérek bocsánatot* sokszor már óriási idegfáradtságból eredő tökéletlenségeimért, viszont a magam részéről is szívesen megbocsátok mindenkinek, nemcsak nem haragszom, de nem is neheztelek senkire sem!

2. A búcsúzó lelkiatyának is van szava! Köszönöm lelkigyermekeim szeretetét, tanulékonyágát és igyekezetét, hogy az Úrnak tökéletes étellel akartak vizsgáltatásra lenni ebben a viharos életben is. Kérem, hogy gondoljanak imáikkal a hercegprímási titkárra, aki lelkiatyjuk volt és legyenek majd nagy bizalommal és szeretettel utódom iránt, akit még nem ismerek, mert eddig még csak az Örökimádás káplánja van kinevezve Berkessi Mátyás csicsói plébános-helyettes személyében.

Legfőbb Tanítómesterünk a szentségi Úr Jézus legyen! Tőle tanuljunk állandóan és szorgalmasan. Papjainkban Őt lássuk és Őt keressük, akkor minden jól lesz a jövőben is! Tőlem sem kaptak a Kedves Hívek mást, mint amit én Tőle kaptam. Neki legyen érte ezerszeres örök hála!

Lelkemben magammal viszem az Örökimádást, az itt eltöltött szépséges éveket és ezeknek emlékeiből táplálom majd továbbra is buzgóságomat. Isten Veletek Kedves Hívek! Áldjon és oltalmazzon benneteket a teljes Szentháromság egy Isten: az Atya, Fiú és Szentlélek. Amen.

Budapesti Központi Oltáregylet Nagyságos Elnöksége!

Öszinte hála érzésével mondom köszönetet szegény egyházközsegeim számára juttatott kegyes adományokért. Szép szavak helyett mindennél fényesebben beszéltek a könnyel megtelt szemek, midőn az Oltáregyesület ajándékait a híveimnek megmutattam és imáikat kértem.

Kérem a Nagys. Elnökséget, támogassanak továbbra is; az az érzésem, hogy Szabolcsban a katolicizmus (bár állítólag itt még a jó Isten is református) új erőre sarjad és hihetetlen erőfeszítéseket tesz, hogy hitét, vallását megerősítse. Zsellérek, szegények, cselédek és szélhordta nincstelének vagyunk, de példás hitbuzgósága híveimnek méltóvá teszi őket a legnagyobb mérvű támogatásra.

Hálám nyilvánítása mellett maradok
Jéke, 1942 június hó 15-én

mély tisztelettel:
Demeter László
lelkész helyettes.

Igy imádkozd az Úrangyalát!

«Az Úrangyala köszönté Szűz Máriát és — ez méhébe fogadá a szentlélektől Szent Fiát!»

Nemcsak bizonyos, de logikus is, hogy e szentséges jelenet előtt gyakran imádkozott a szelidszívű és alázatos, szent *leány*. Aki ennyire kedvelte a Mindenhatónak, az már itt a Földön is a Mennysorság légkörében él és ha nem is segítené a kegyelem, élénk szeretetszomja adna erőt ehhez az élethez. Mária nagyon szerethette a jó Istent, akiről még a meghiúsított imádkozások után is érezte, hogy mindanyiuink közös *Atyja* . . . Már az isteni közösségben is állandóan a közösséget élte; sanyargatta magát és szomjasan gyűjtögethette — mások lelki javára — az «érdem-virágokat». Szüntelenül érezhette, hogy Atyánk az emberekhez tartozik és az emberek isteni Atyánkhoz, de mert ez még akkor sem volt minden embertársának lelki-, illetve életszükséglete, szüntelenül szomjazhatta jó Atyánk feltűnő magányának enyhítését; az atyai szeretetnek vágyó szeretettel való viszonzását; a jogos atyai neheztelésnek mérséklését; vagyis a mindenható, mindentudó, mindenkinek irgalmazni vágyó *Teremtőnk* megengestelését. Epekedő, állandó vágy gyötörhette, hogy mindenképen, de legalább valamiképen segítségére lehessen az irgalomgyakorlásban.

Elismétlem: «Az Úrangyala köszönté Szűz Máriát» . . . Addig¹ ismétlem, miglen lelki szemeimmel látom» a kis, fehérfalú szobácskát, amint a szent *leány* — szemben az ablaknyílással — párnán térdel s kezeit a mellén keresztbetéve imádkozik. Kér, esd, könyörög, keresi a kapcsolatot a jószívű Istennel . . . Egész magatartásán látom, hogy ma hajnalban is őszinte belső vágy vonzotta a parányi térdeplőre, ahol mindig a legotthonosabban érzi magát.

Olyan mintha halovány «ima-virág» lenne s körötte a sárgás, tiszta deszkapadlón feléje ágaskodnának az ősi próféták igaz imái, imás vágyai az *Emmánuel*, a Világ «megváltója» után . . . Húnytsemű, harmónikus arcán hol az engesztelés, hol az alázatos sürgetés és különös sejtés modulál. Olykor elpihen, majd újra esdi, hívja a bűnbenfetrengők, a bűnbánatban vonagló és a Pokol tornácában várakozók számára a végleges irgalmathozó *Messiaszt*, a vágyva-vágyott Megmentőt . . .

Gyermekkorától már sokszor imádkozott, hogy jelentéktelennek hitt «kis» életének minden szabad percét Istennek ajánlhassa. Sokat imádkozott, mert sokan nem imádkoztak! . . . Ó, milyen járatos az imában! Szinte látom az arcán, hogy nagyon sokszor hallgatta őt az Isten és viszont gyakran hallgatózta ő az Istent, így pitymallatkor, mikor a bűnösök és az egykedvűek még henyéltek.

Ma azonban nyugtalanítóbban húzta, vonta a harmonikus ösztökélés, mint máskor. Most mintha nem lenne ura önmagának. Nem is igen bír összefüggő gondolatokat suggallani az Eg felé, csak mintegy ismétlésként sóhajtozva: — *Uram, küld Őt nekünk!* . . . — *Siess Uram!* . . . Azután mozdulatlan marad. Hallgatózik a Lelke, s íme hirtelen kristálytisztaságú, derítő boldogság ömli el az arcát, majd ezüstös fényesség a kamrácskát s érzi, hogy már nincs «egyedül»; hogy *valaki* megállott előtte, s tüstént még tökéletesebb békesség, erősebb bizalom áramlik Róla feléje . . . A félelem megállt benne.

«Üdvözöllek, Isten kegyelemmel telt *Leánya*, áldott vagy te az asszonyok között!» — törí meg a csendet az Istemeretlen és mintha ezüstös, csengő gyön-

¹ Lataste Mária, Agredai Mária, Neumann Teréz látomásai nyomán.

gyököt hullatna a szorongó szent *Leány* elé, tovább beszél; biztat; ismerteti a mennyei üzenetet és aggódva várja a sürgős feleletet. — «*Ne félj, Mária, mert kedvet találtál az Istennél!*» — súgja feléje — «*Ime, méhedben fogansz és fiat fogsz szülni és nevét «Jézus»-nak hívod. Nagy léssen Ő és a magasságbéli fiának fog hivatni; és Neki adja az Úr Isten Dávidnak, az ő Atyjának királyi székét és országolni fog Jákob házában mindörökké és királyságának nem léssen vége!*»

E szavakra ijedtté, révedtté válik. Megrezzen. Értette a szavakat, hiszen járatos a szent iratok jövődöléseiben, de érzi és fél, mert itt valami isszonyúnak tetsző rendkívüliség történik. Nem is kínozza tovább magát és a tiszta ember biztonságával rebeget az Ismeretlen felé:

— «*Miképpen leszen ez, mikor férfit nem ismerek?*» . . .

— «*Ő, szent leánya az Úrnak* — hangzik nyomban a titokkitergetés — *ne aggódj, könnyen édesanyává tesz téged az Úr a nélkül is, hogy meg kellene ismerned a férfit. És ime, Erzsébet, a te rokonod is fogant öregségében és ez hatodik hónapja neki, ki magtalannak hivatik, mert Istennél semmi sem lehetetlen. Az, aki megette, hogy a magtalan gyermeket szüljön, megteheti azt is, hogy te anya légy és mégis szűz maradj, sőt még szentebb s tisztább szűz légy, mint ezelőtt voltál. Ismered te is Izaiás próféta jövődölését, hogy egy szűz fiat szül és nevét «Emmanuel»-nek, azaz «VELÜNK AZ ISTEN»-nek hívja. Ez a jövődölés rajtad teljesedik be Mária! — hajol most már bizonyosabban feléje az egyre-egyre ragyogóbb, békésségesebb fényt árasztó égi hírnök, de sietve tovább biztatgat. Minden szava újabb támogatás, pillér, biztatás. — Mária! Úgy-e ismered az égő csipkebokor csodáját? . . . Égett, lobogott, mégsem égett el, sértetlen maradt. Így szülsz te is a Messiást: ANYA léssz és szűzi tisztaságodon mégsem esik csorba. Az Úristen a te közvetítéssel szabadítja meg az emberiséget a pokol szolgaságától!»*

Csend. Különös csend . . . A szent *leány* hirtelen felnyitja szemeit s rápillant az ezüstös fényben fénylő Angyalra, majd az ablaknyíláson át az Égre . . . Sok gondolat áramlik, hullámozik szívében, Lelkében. Ha akarna sem tudna kételkedni. Hiszi amit lát és érez. Hisz az égi Hírnökben, akinek jelenlétét «látja» is. Végigelméli a legfelsőbb üzenetet, majd hol anyjára gondol, hol a rokonságbéli asszonyok anyaságára, és megérzi, hogy ez az anyaság, melyről az Angyal az imént szólott, tisztább, fennköltebb, másfajta «anyaság»; nem «egy», hanem minden ember számára döntő. És ez a «lényeg» bizakodásra, erős vállalásra ösztökéli s röppenve adja meg a döntő feleletet:

«*Ime, az Úrnak szolgálóleánya, legyen nekem a Te igéd szerint!*»

A csend most vidámabb lett a kis szobácskában. Már nem akar kérdezőgöngyölíteni. Valóságos és tökéletes hálaérzet lepi el, mikor a szent Hírnök boldogan magára hagyja az újfajta boldogságba tüstént beletemetkező szent «anyát» . . . Magára maradt, de nem egymagában, mert immár vele van az, Akiért fiatal élete alatt annyit epekedett, az emberiség felretölható, de leküzdhetetlen *Megváltója*.

(Folytatása következik.)

«Az egyik chartresi szentségi körmenet alkalmával XIII. Lajos francia királlyal történt meg, hogy a felség is ott volt az Oltáriszentség kíséretében. Meleg nyári nap volt, a hőség szinte elviselhetetlen. A körmenet alatt az Oltáriszentséget vivő püspök int a királynak, hogy húzódjék a baldachin árnyékába, és helyet mutat neki maga mellett . . . Azonban a király kereken visszautasítja az előzékeny ajánlatot e szavakkal: — «Hogy jövök én ahhoz, hogy Isten mellé álljak! . . .»

OLTÁREGYLETI ÉLET

Ügyvezető igazgatónk a bíboros-hercegprímás úr Őeminenciája hercegprímási titkárrá nevezte ki augusztus 15-i hatállyal. Dr. Mátrai tehát megváltik az Örökimádás-templomban betöltött állásától (utódját még e sorok írásakor nem tudjuk). De megmarad az Oltáregyesület és eucharisztikus folyóirataink (Örökimádás és Jézusom Örömmöm) kötelékében. Örülünk szívvel annak, hogy Őeminenciája bizalmának teljes birtokában látjuk ügyvezető igazgatónkát és szívvel jövő gratulációnk mellé imáinkkal való támogatásunkat igérjük új állásához.

* * *

Országos Központi Oltáregyesület Igazgatóságának!

Hálátelt szívvel és nagy örömmel jelentem, hogy a kegyes adományok megérkeztek. Nevezetesen: 1 monstrancia, cibórium, köpenykével és 1 fekete miseruha.

Értékes adományok és szegény szükség-kápolnánk nagyon hiányos felszerelésének gazdag tárgyai lesznek. Híveink hálados imájával köszönjük a kedves adományokat és igyekszünk buzgódságban kitűnni a szentségi Jézus szeretetében. A Vinculum charitatis kegyelme áldja meg a drága kezeket, melyek számunkra ezt készítették és küldték és azt a krisztusi elgondolást, hogy a Corpus X-i mysticum szegény, enervált tagjai számára közelvigyük az éltető Eledelt.

A legmelegebb imádságos hálánk kifejezése mellett vagyok Krisztusban szolgálja Békéssámsón, 1942 június 12.

Mátai Tóth József
helyi lelkész.

EUCCHARISZTIKUS SZERETETGYŰRŰ.

Az *«Egyesülethőzi Eucharisztikus Szeretetszövetség»* (Budapest, IX., Üllői-út 77.) felhívása.

Szeretettel! Több szeretetet Istennek s akkor több szeretetet fogunk tudni adni embertársainknak.

Testvér! Jöjj velem! Látogassunk el lélekben sok katolikus templomba, a tabernákulum Istenéhez, a szentségi Jézushoz. Ki Ő? A világmindenség Ura, Ki «egy szavával ronthat, teremthet száz világokat», Ki bennünket is teremtett, megváltott, megszentelt. Kit, mit látunk körülötte? Díszbe öltözött udvari személyeket? Tömegek hódolatát? Teremtőményei imádsát? Körülrajongva hálás, szerető szívektől; megköszönve Neki életet, egészséget, kegyelmeket, a természet csodáit, szépségeit? Nem! Tévedés! Ez illenek, igen, a királyok Királyához, urak Urához. De itt nem látjuk királyi fenségét isteni tekintetét, itt nem nyújtja ki kezét s oszt földi aranyat. Nem! Itt elrejtőzik az Isten. Profán szemek nem látják Őt; füleik nem hallják a fehér ostyaszín alatt élő Istenszív dobogását, folyton felénk suttogó sóhaját: «Jöjjetek hozzám mindnyájan»... Szentmise után vagyunk! A templomot bezárják. Csattan a zár. S az Isten Fia, mert szerelmes volt az emberi lélekbe s azért megalázta magát; a szeretet-örületét követi el napról-napra, kicsi fehér ostyába rejtőzik, csakhogy szívünkkel egyesülhessen; ezt az Istenfiát, a világmindenség Urát most, kicsinységében lebecsüli az ember, a porszem. Be hagyja zárni a templom ajtaját; nem lázad fel, nem tiltakozik a szeretet erőszakával; magára tudja hagyni Azt, kinek mindent köszönhet, Ki legjobb barátja, Ura, Istene, Mindene. S az emberektől elhagyatva a nap legnagyobb részében él és vár bennünket hiába Az, Kinek az angyalok sem képesek méltó dicsőítést zengeni.

Mily fájó szívvel nézhet ez üres templomok tabernákulumai felé Jézus s a mi Édesanyánk: a szent Szűz!

Testvér, szólj! Méltó állapot ez? Nem! *Ez nem lesz így tovább!* Nem lesz, mert katolikus és eucharisztikus szívünk nem engedi! Szeretetünk erősebb lesz a templomzárnál s megbánva eddigi közömbösségünket, alázatosan leborulunk a tabernákulum Istene előtt: «*Én Uram és én Istenem!*» Bocsáss meg, hogy eddig oly sokat magadrahagytunk. Ezentúl hálásak akarunk lenni áldott jelenlétéért s mintegy szeretetgyűrűt alkotva azokból a szívekből, kiket az Eucharisztia szeretete vonz, felváltva örök imádsát fogunk tartani mindenütt, ahol lehetséges, hogy többé soha, sohase maradj magadrahagyatva legalább nappal, sehol, a szeretet drága Szentségében.

(Folyt. köv.)

IMASZÁNDÉKUNK

Az újrainduló oltáregyesületi élet.

Szeptemberben a legtöbb Oltáregyesületben új élet indul: városon és falun a nyári szünet után *újra van gyűlés*. A szünetben szerzett *tapasztalatok közreadódnak*. A nyáron többet mozogtunk, többet láttunk és hallottunk más Oltáregyesületek és templomok életéből. Az előnyök sarkallnak a hiányok pótlás után kiáltva *öszönöznek* arra, hogy *tegyünk meg mindent Oltáregyesületünk virágzásáért, mert az Úr Jézushoz csak úgy lehetünk méltók*.

Mit tegyünk?

1. *Értesítsünk minden tagot terjesztőnőink, csoportvezetőink, utca- vagy házmegbízottaink révén ezen első alkalommal személyesen a gyűlés és közös szentáldozás idejéről*. Vegyük ki ígéretüket — lelkesítő, szeretetteljes szavakkal —, hogy biztosan megjelennek.

2. *Adjunk alkalmat* arra, hogy a vezetők beszámolója után a tagok is beszámolhassanak élményeik és tapasztalataikról; előadhassák indítványait és kívánságait.

3. *Gyűlésünkön beszéljük meg és szervezzük meg Oltáregyesületünkben a legméltóságosabb Oltáriszentség intenzívebb imádását (élő öröklámpa, élő szeretetgyűrű, a felóras szentségimádási órákból)*. A papi hivatásra lépők gyűlése és a kevés számú papra váró munkatöbblet nagyon időszerűvé teszi a *papok szombatjának* bevezetését (szentáldozás és imádság szombaton a papokért). A legfontosabb programpontunk pedig az *eddiginél buzgóbb imádás és engesztelés* a világon grasszáló bűnökért és alázatos, bűnbánó lélekkel végzett *imádság a békéért*. Ahol lehet, vesszük be a *szentóra-ájtatóságot* (Útmutatónkban leírva). *Olyankor tartasuk, amikor legtöbben ráérnek*.

Ezt a programot azért tettük rá az *«Imaszándéko»-ra*, hogy minden oltáregyesületi tag külön is öntöngesse imádságos fohászaival és megvalósuláshoz segítse szívbe zárt jóakarattal. Alig lehet szebb kérése az oltáregyesületi tagnak (az egyéni imádási órában végzett dicsőítő imádás és engesztelés után), mint ez a már igen nagyon *időszerű kérés: Uram, Te azt mondtad: békét adok nektek, az én békémet adom nektek — add vissza a világnak a békét*, amelyet elérni önmagától képtelen. Magam is kész vagyok valami *áldozatra* (pl. hadbavonultak hozzátartozóival szemben) valami *önmegtagadásra* (pl. panasz nélkül csendben viselek el valamit, amit a háborús helyzet kényszerít reám), valamely *erénygyakorlatra* (főleg olyanra, amely főhibámmal ellentétesen annak legyőzését célozza). *Úr Jézus virradjon ránk a Te áldott békességed napja minél előbb és minél nagyobb fényvel. Kelj fel Uram és légy legyőzhetetlen világossága a mostani lelki sötétségnek, melyben kínlódva vánszorog a világ!*

Igen! Ezeket a tennivalókat az oltáregyesületi új évadban foglaljuk bele imáinkba olyan buzgón, mintha nekünk egyedül kellene kiimádkoznunk annak teljesülését, olyan kötelességgé, mintha csak ettől függne az Oltáregyesület élete és jövője. ■

Egyénileg pedig *induljunk buzgó szívvel, tette készen és azonnal munkábaállva!* Legyünk *méltók oltáregyesületi hívatusunkhoz!*

VATTELJES • BÜCSÜNK

Szeptember 3-án, 4-én, 8-án, az egyéni imádási óra napján, a gyűlés napján (oltáregyesületi szentbeszéd hallgatása is előírva a szokásos feltételek mellett), egy tetszés szerint választott napon és ha külön az elhunyt oltáregyesületi tagokért áldozunk (ez évente kétszer nyerhető el). Becsüljük meg nagyon a teljes búcsúnyerési alkalmakat! *Kimondhatlan kincs a teljes búcsú!*

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA**. — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS**.

Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.